

Autoreferat

1. Imię i Nazwisko

Marceli Olma

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytuł rozprawy doktorskiej

1998 – dyplom magistra filologii polskiej

Wydział Humanistyczny Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie

2003 – dyplom doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa

Wydział Humanistyczny Akademii Pedagogicznej w Krakowie

Tytuł rozprawy doktorskiej: *Język i styl korespondencji Józefa Ignacego Kraszewskiego: analiza pragmatyczna /na podstawie listów emigracyjnych do Władysława Chodźkiewicza/*

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych

Od 1 października 1998 roku – asystent w Instytucie Filologii Polskiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie.

Od 1 marca 2004 roku – adiunkt w Instytucie Języka Polskiego Akademii Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (obecnie Uniwersytet Pedagogiczny im. KEN).

4. Wskazanie osiągnięcia* wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

a) autor/autorzy, tytuł/tytuły publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa

Marceli Olma, *Językowo-kulturowy obraz arystokratycznej rodziny polskiej drugiej połowy XIX wieku (na podstawie korespondencji rodzinnej Heleny i Mieczysława Pawlikowskich)*, Kraków 2014, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Pedagogicznego

b) omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania

Książka zatytułowana *Językowo-kulturowy obraz arystokratycznej rodziny polskiej drugiej połowy XIX wieku (na podstawie korespondencji rodzinnej Heleny i Mieczysława*

Pawlikowskich) jest owocem moich kilkuletnich badań nad zbiorami niepublikowanych listów prywatnych (zwłaszcza małżeńskich) z okresu zaborów. Badania te były prowadzone w oparciu o założenia lingwistyki kulturowej czerpiącej swe źródła z antropologii i filozofii oraz korzystającej z ustaleń etnografii, socjologii, teorii kultury i teorii komunikacji. Przyświecało im, werbalizowane już wielokrotnie na gruncie językoznawstwa, przekonanie o niezaprzeczalnej wartości poznawczej tekstów użytkowych, wśród których poczesne miejsce zajmują listy. Ich polszczyzna, służąc wymianie informacji, a jednocześnie pozwalając na realizację różnorodnych funkcji pragmatycznych, nie tylko bowiem rejestruje elementy otaczającego świata, odzwierciedla również realia swoich czasów. Stanowi więc, zgodnie z koncepcją sformułowaną przez Janusza Anusiewicza, „magazyn doświadczenia zbiorowego danej społeczności, odzwierciedlającego hierarchie wartości i systemy znaczeń oraz [...] czynnik umożliwiający dostęp do świata tudzież poznanie go, w sposób z góry już określony¹”.

Prezentowana monografia miała na celu opis obyczajowości, warunków codziennego życia, sposobów komunikowania się i kategoryzowania otaczającej rzeczywistości przez osoby tworzące wybraną do charakterystyki wspólnotę rodzinną. Była nią rodzina Pawlikowskich z Medyki, której przedstawiciele zapisali się w dziejach narodowej kultury dostatecznie wyraźnie, pozostawiając po sobie wśród piśmienniczego dorobku skrzętnie gromadzoną, niezwykle bogatą i starannie uporządkowaną spuściznę epistolarną kilku pokoleń. Poddane analizie zbiory listów z drugiej połowy dziewiętnastego stulecia miały pozwolić na językową rekonstrukcję takiego obrazu, który ukazywałby charakterystyczne dla tej epoki aspekty życia ówczesnej elity intelektualnej na przykładzie wybitnych jej reprezentantów.

Rozprawa składa się z dwóch części. Z uwagi na sytuację nadawczo-odbiorczą towarzyszącą komunikacji epistolarnej omówienie zebranego materiału poprzedzono zreferowaniem stanu badań nad polskim językiem rodzinnym, który jako tworzywo ekscerpowanych tekstów pozostaje niezmiennie podstawowym, choć nie jedynym, środkiem porozumiewania się w obrębie rodziny. W części teoretycznej zaprezentowano też, respektując swoiste cechy korespondencji prywatnej oraz mieszczącą się w obrębie zorientowanych kulturowo nurtów współczesnego językoznawstwa, metodologię badawczą. Podkreślono jej eklektyzm pozwalający łączyć analizę semantyczną szeroko rozumianej leksyki z teorią aktów mowy, a także z pragmalingwistyką, uwzględniającą listowne

¹ J. Anusiewicz, *Lingwistyka kulturowa. Zarys problematyki*, Wrocław 1995, s. 3.

zachowania o charakterze etykietałnym i z socjolingwistyką koncentrującą się na socjalizującej funkcji języka służącego wyodrębnianiu i konsolidacji członków wspólnoty rodzinnej. W części teoretycznej zamieszczono wreszcie charakterystykę wybranych do analizy zbiorów listów jak również podano istotne informacje dotyczące ich autorów: Heleny, Mieczysława, Jana oraz Tadeusza Pawlikowskich.

Część druga rozprawy składająca się z sześciu rozdziałów badawczych obejmuje materiał zaczerpnięty z listów (głównie słownictwo, frazeologię, konstrukcje składniowe oraz zwroty grzecznościowe), które uporządkowano według kryteriów uwzględniających te sfery życia, wokół których ogniskowała się aktywność reprezentantów niegdysiejszej arystokracji.

Najpierw zatem zrekonstruowano językowy obraz osób współtworzących wspólnotę rodzinną, pokazując sieć wzajemnych relacji i zależności znajdujących odzwierciedlenie w nazwach stopni pokrewieństwa, przezwiskach intymnych, zachowaniach etykietałnych i wypowiedziach wskazujących w sposób pośredni na pozycję społeczną zajmowaną przez strony korespondencyjnego dialogu.

Następnie skoncentrowano uwagę na sferze uczuć konsolidujących członków rozpatrywanej rodziny, porządkując środki wyrazu służące ekspresji stanów emocjonalnych w sposób bezpośredni oraz wskazując te partie wypowiedzi listownych, które czerpią z zasobów morfologicznych polszczyzny, korzystają z pokładów nieoficjalnej antroponimii, operują nacechowaną składnią, a nawet sięgają do warstwy fonologicznej poprzez naśladowanie mowy dzieci oraz infantylizację niektórych fragmentów tekstu.

W trzecim z rozdziałów badawczych omówiono środki językowe pozwalające rejestrować zwyczaje i rytuały świąteczne, rozrywki i zabawy, zainteresowania i upodobanie estetyczne piszących, utrwalając wszelkie przejawy ich życia rodzinnego oraz publicznego.

W kolejnym rozdziale uwaga badawcza skupiła się na wypowiedziach odzwierciedlających troskę Pawlikowskich o zdrowie. W tym celu uszeregowano leksemy, związki wyrazowe i konstrukcje zdaniowe pozwalające prowadzić korespondencyjny dialog na temat kondycji fizycznej. Zestawiono specjalistyczne terminy medyczne mające obcą proveniencję oraz rodzime nazwy chorób i dolegliwości, eksponując zwłaszcza te spośród nich, które świadczą o kreatywności językowej i oryginalności piszących w zakresie werbalizowania pewnych stanów chorobowych, szczególnie tych objętych działaniem kulturowego tabu.

Językowa rekonstrukcja objęła też kulinarne upodobania w rodzinie Pawlikowskich, wydobywając z analizowanych listów wypowiedzi pozwalające wnioskować o kulturze piszących w zakresie spożywanych posiłków, o ich kompozycji, częstotliwości przyjmowania

a także o miejscach konsumpcji. Tu także wskazano na proveniencję niektórych potraw oraz ich składników, wreszcie na skłonność korespondentów do nieustannego waloryzowania zjadanych posiłków za pomocą środków morfologicznych i zasobów leksykalnych XIX-wiecznej polszczyzny.

Na koniec, w rozdziale ostatnim, oglądowi poddano familijną etykietę obejmującą różnorodne zachowania grzecznościowe towarzyszące powtarzalnym sytuacjom pragmatycznym. Uszeregowano formuły odznaczające się pokazną frekwencją, stylistycznym bogactwem i realizacyjną heterogenicznością, dowodząc znacznej swobody, ale też i rozważań ze strony Pawlikowskich, podejmujących nieustanne zabiegi mające na celu kreowanie atmosfery życzliwości oraz emocjonalnej bliskości w obrębie wspólnoty komunikatywnej.

Książka, o której tutaj mowa, charakteryzuje zatem wybrane dziedziny codziennego życia Pawlikowskich, ukazując je przez pryzmat polszczyzny familijnej obsługującej sferę kontaktów nieoficjalnych, utrwalającej sposoby myślenia członków najbliższej rodziny, odzwierciedlającej ich doświadczenia oraz systemy wyznawanych przez nich wartości. Daje więc wyobrażenie nie tylko o stronach korespondencyjnego dialogu, ale też o całej warstwie społecznej, której Pawlikowscy byli wybitnymi reprezentantami. Zarówno dobór analizowanych tekstów, jak też przyjęta metoda badawcza łącząca różne dziedziny lingwistyki i osadzona w teorii kultury oraz w historii stosunków społecznych, dowodzi doniosłości akumulatywnej funkcji języka. Zdaniem Renaty Grzegorczykowej² i Janusza Anusiewicza³ ma ona polegać na gromadzeniu w jego leksyce i w systemie gramatycznym wiedzy o świecie oraz na przekazywaniu przyszłym pokoleniom doświadczeń danej wspólnoty komunikatywnej, jak kulturowych tradycji i wierzeń, norm moralnych i hierarchii wartości.

Zaproponowane w monografii ujęcie tematu dotyczy tylko z pozoru problematyki nieaktualnej i nieatrakcyjnej poznawczo. Jest ono co prawda próbą rekonstrukcji modelu niegdysiejszego życia rodzinnego, ale stanowiącego komponent kultury całego narodu, kultury traktowanej jako kontinuum, której integralnym składnikiem oraz wyrazicielem jest polszczyzna familijna dziewiętnastego stulecia. Praca daje jednocześnie wyobrażenie o mentalności ludzi schyłku epoki zaborów, pokazuje ich postawy i preferowane wartości konsolidujące członków rodziny w obliczu ówczesnych przeobrażeń cywilizacyjnych i zmian obyczajowych. Książka operująca materiałem czerpanym obficie z piśmiennictwa

² R. Grzegorczykowa, *Problem funkcji języka i tekstu w świetle teorii aktów mowy*, [w:] „Język a Kultura”, t. 4: *Funkcje języka i wypowiedzi*, pod red. J. Bartmińskiego, Wrocław 1991, s. 25.

³ J. Anusiewicz, op. cit., s. 45.

użytkowego sama staje się źródłem wiedzy ważnym i cennym zarówno dla historyka czy socjologa, jak również literaturoznawcy, kulturoznawcy i oczywiście lingwisty.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo – badawczych

a/ prace dotyczące języka korespondencji prywatnej XIX wieku

Zwieńczenie moich wczesnych zainteresowań polszczyzną dziewiętnastego stulecia przypadło na rok 2003, w którym obroniłem napisaną w swojej macierzystej uczelni pod kierunkiem prof. dra hab. Tadeusza Szymańskiego pracę doktorską poświęconą zbiorowi ponad 200 rękopiśmiennych listów prywatnych autora „Starej baśni”. Wspomniana dysertacja nosiła tytuł „Język i styl korespondencji Józefa Ignacego Kraszewskiego: analiza pragmatyczna /na podstawie listów emigracyjnych do Władysława Chodźkiewicza/”. Z tego właśnie zakresu opublikowałem krótko po uzyskaniu stopnia doktora dwa artykuły naukowe poświęcone XIX-wiecznej polszczyźnie potocznej [B 4]⁴ oraz aktom korespondencyjnej etykiety grzecznościowej [B 5]. Monografia książkowa w wersji zmienionej w stosunku do doktoratu ukazała się trzy lata później (*Listy emigracyjne Józefa Ignacego Kraszewskiego do Władysława Chodźkiewicza. Analiza pragmalingwistyczna*, Wydawnictwo Naukowe Akademii Pedagogicznej, Kraków 2006, ss. 196). Zdaniem recenzentów tej publikacji jej wartość naukowa tkwi w rzetelnym opisie właściwości języka i stylu osobniczego najpłodniejszego polskiego pisarza, zwłaszcza w zakresie grafii, ortografii i fonetyki, którym dotychczas poświęcano niewiele uwagi, gdyż spuścizna rękopiśmienna po Kraszewskim uległa niemal całkowitemu zniszczeniu. W książce tej scharakteryzowałem cechy systemu gramatycznego autora, leksykę i kompozycję listów, ich spójność oraz akty grzecznościowej etykiety. Swoje spostrzeżenia skonfrontowałem z ustaleniami znawców ówczesnej polszczyzny ogólnej (zwłaszcza z monografią I. Bajerowej) oraz jej odmian stylowych (przede wszystkim stylu potocznego). Analizując kształt stylistyczny listów prywatnych Kraszewskiego, włączyłem się w nurt rozważań podejmowanych przez lingwistykę kolejnych dekad w kontekście dawnej epistolografii.

Zasadniczym obszarem moich naukowych dociekań od tego czasu pozostaje niezmiennie korespondencja prywatna XIX wieku, przy czym swoją uwagę badawczą koncentruję na listach rodzinnych, ze szczególnym zainteresowaniem eksplorując teksty dokumentujące niegdysiejszą komunikację małżeńską. Z tego zakresu ogłosiłem w czasie ostatniej dekady 22 studia, trzy kolejne zostały przyjęte do druku przez renomowane

⁴ Ujęte w nawias kwadratowy oznaczenia odsyłają do Wykazu dorobku naukowego dla obszaru nauk humanistycznych.

periodyki (m. in. „Stylistykę”) i oczekują na publikację w 2014 roku. Jestem też autorem recenzji książki poświęconej XIX-wiecznej polszczyźnie używanej przez bywalców ówczesnych salonów [A 9].

Rękopiśmiennym listom Zofii Kraszewskiej do męża (ponad 840 jednostek epistolarnych) poświęciłem 6 spośród swoich artykułów, wskazując m. in. zakres zagadnień zasługujących na lingwistyczne ujęcie [B 7], omawiając wybrane typy derywatów z punktu widzenia pełnionych przez nie funkcji komunikatywnych i pragmatycznych [B 14], charakteryzując zachowania etykietałne w polszczyźnie rodzinnej [B 16] oraz ich semantykę [B 15], by przejść na koniec do rekonstrukcji językowego wizerunku kobiety porzuconej przez męża [B 17] a mimo to okazującej mu najwyższy szacunek, wdzięczność i oddanie [B 28].

Opublikowanych listów małżeńskich Jana Matejki i nieznanego szerszemu odbiorcy rękopiśmiennych listów Teodory Matejkowej dotyczy 6 kolejnych moich tekstów, w których omówiłem znikomą sprawność językową piszącej [A 6], ukazałem sferę uczuć towarzyszących zarówno wymianie listów jak również kontaktom bezpośrednim Matejków [B 13], podjąłem próbę wskazania zależności pomiędzy płcią użytkowników języka a frekwencją wykorzystywanych przez nich formacji słowotwórczych [A 7]. Zająłem się też swoistością komunikacji małżeńskiej za pośrednictwem listów [B 23], traktując je jako wiarygodne źródło badań nad rodzinną etykietą [B 27]. Podejmując rozważania nad zjawiskiem argumentacji w języku rodzinnym scharakteryzowałem konflikt małżeński znajdujący odzwierciedlenie w kształcie stylistycznym listów Jana i Teodory Matejków [B 20].

Wydane drukiem listy Adolfa Dygasińskiego do żony i córki posłużyły mi jako podstawa materiałowa do jednego z moich tekstów, w którym zrekonstruowałem językowy autoportret męża i ojca żyjącego w stanie permanentnej rozłąki z bliskimi [B 30].

Pozostającej w rękopisach spuściźnie epistolarnej po rodzinie Pawlikowskich przed zredagowaniem monografii książkowej, lub niezależnie od prac nad jej przygotowaniem, poświęciłem łącznie 11 artykułów. Skupiłem się więc na sferze kontaktów małżeńskich wykorzystujących elementy kodu kinezycznego, charakteryzując funkcję [B 12], budowę oraz semantykę [B 36] tzw. językowych ekwiwalentów gestów, zwanych też wymiennie językowymi formułami gestycznymi. Omówiłem zakres tematów objętych zjawiskiem językowego i kulturowego tabu, które skłaniało piszących do sięgania po środki i zabiegi eufemizujące [B 18]. Rozważając problematykę wyrażania uczuć w polszczyźnie minionych wieków, zestawiałem środki językowe służące funkcji ematywnej [B 21], analizując zaś

pozycję społeczną zajmowaną przez poszczególnych członków rodu Pawlikowskich, podjąłem próbę ukazania relacji rodzinnych odzwierciedlonych w języku listów małżeńskich [B 22]. Z punktu widzenia pragmatolingwistyki omówiłem zjawisko rytualizacji niektórych zachowań językowych [B 25] oraz scharakteryzowałem wypowiedzi pozwalające piszącym na pozytywne lub negatywne wartościowanie partnera listownego dialogu [B 24]. Nieco uwagi poświęciłem też sposobom sterowania działaniami adresata za pośrednictwem wypowiedzi dyrektywnych [B 31]. Z założeń lingwistyki kulturowej wyrastają na koniec moje teksty dotyczące świętowania w rodzinie Pawlikowskich [B 35] oraz obyczajów i nawyków konsumpcyjnych powszechnych wśród reprezentantów galicyjskiej elity schyłku XIX wieku [B 32]. Z rozpatrywaną rodziną wiąże się wreszcie mój ostatni, przyjęty do druku tekst, operujący materiałem zaczerpniętym z listów okolicznościowych, przesłanych na ręce wdowy Heleny Pawlikowskiej po śmierci jej męża Mieczysława [B 34].

Moje naukowe dociekania nad kształtem stylistycznym listów rodzinnych oraz nad językowym obrazem świata w nich zakreślonym, opierają się niemal zawsze na materiałach źródłowych, a więc korzystają z manuskryptów, uwzględniając tło historyczne, społeczne oraz obyczajowe danej epoki. Jako takie zresztą będą kontynuowane, gdyż w trakcie gromadzenia materiałów do monografii książkowej dokonałem ekscerpacji kolejnych interesujących zbiorów XIX-wiecznej korespondencji rodzinnej (m. in listów małżeńskich Jadwigi Sapieżyny kierowanych do Adama Sapiehy, listów Józefa Bohdana Zaleskiego do żony Zofii, listów rodzinnych Lucjana i Kajetana Kraszewskich do brata Józefa Ignacego, jak również listów dorosłych dzieci słanych do ojca-pisarza). Na uwagę z punktu widzenia ewolucji polskiego języka rodzinnego zasługuje również reszta spuścizny epistolarnej Pawlikowskich obejmująca głosy co najmniej siedmiu pokoleń piszących. W środowisku naukowym Uniwersytetu Pedagogicznego powstaje również projekt badawczy, któremu przyświeca zamiar prezentowania sylwetek małopolskich kobiet w świetle literatury użytkowej (pamiętników, dzienników i listów) minionych epok. Oprócz wymienionych inicjatyw jestem współredaktorem serii wydawniczej *Epistolografia w dawnej Rzeczypospolitej* [C 1, 2, 3, 4], w której swoje studia publikują literaturoznawcy, historycy oraz językoznawcy reprezentujący najważniejsze ośrodki naukowe w Polsce. Z tego zakresu ukazały się dotychczas cztery obszerne monografie zbiorowe, a z początkiem 2015 roku zostaną opublikowane kolejne dwa tomy.

b/ studia nad językiem doby średniopolskiej

Polszczyźnie schyłku XVI i XVII wieku poświęciłem swoje dwie publikacje, z których pierwsza dotyczyła fleksji rzeczownika w tekstach przynależących do tzw. literatury plebejskiej [B 2]. Drugi z artykułów reprezentujących ten marginalny nurt mojej naukowej aktywności powstał w związku z jubileuszem 350-lecia podpisania Ugody Hadziackiej, która miała normalizować stosunki Rzeczypospolitej Obojga Narodów z państwem kozackim [B 10]. W publikacji tej, opierając się na dwóch rękopiśmiennych wersjach wspomnianego traktatu, scharakteryzowałem kulturę językową autorów ugody, wskazując właściwości ówczesnej polszczyzny kresowej w zakresie grafii, fonetyki, fleksji, słownictwa i frazeologii oraz budowy zdania i kompozycji tekstu. Wyrazem moich naukowych zainteresowań średniopolszczyzną jest też recenzja pracy poświęconej językowi ksiąg sądowych wiejskich z minionych stuleci [B 29].

c/ studia nad językiem dzieci i młodzieży

Już w swoim debiucie naukowym zamieszczonym na łamach „Języka Polskiego” w 2001 roku ustosunkowałem się do rangi kształcenia językowego w procesie edukacji szkolnej [A 1], tę samą problematykę podejmowałem jeszcze kilkakrotnie, recenzując monografie książkowe rozpatrujące status polszczyzny w nauczaniu zinstytucjonalizowanym [A 2, A 8, B 3, B 6].

Moja kilkuletnia współpraca z Katedrą Logopedii i Lingwistyki Edukacyjnej Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie zaowocowała także cyklem artykułów poświęconych rozwojowi językowemu dziecka w wieku przedszkolnym. Z tego zakresu opublikowałem dwuczęściowy tekst podejmujący zagadnienie akwizycji języka ojczystego (szczególnie kategorii imiennych i werbalnych) w idiolekcie kilkuletniego dziecka [A 4, A 5]; omówiłem także zjawisko redundancji i relewancji komunikacyjnej [B 8] oraz sposoby argumentowania przez dziecko przedszkolne wraz z wykorzystywanymi do tego celu środkami językowymi [B 19].

Z okresu moich zainteresowań środowiskowymi odmianami współczesnej polszczyzny pochodzi wreszcie artykuł, w którym, na podstawie przezwisk nauczycieli oraz motywacji przyświecających kreowaniu tych nieoficjalnych antroponimów, podjąłem próbę wskazania wartości uznawanych przez młodzież szkolną [B 11].

d/ studia nad językiem i kulturą mieszkańców podbeskidzkiej wsi

Trzy artykuły naukowe oraz napisana przez mnie recenzja [A 3] koncentrują się na języku lokalnej społeczności oraz na realiach życia wiejskiego w nieodległej przeszłości. W

celu rekonstrukcji kultury materialnej i duchowej mieszkańców mojej rodzinnej miejscowości omawiam leksykę zaczerpniętą ze *Słownika gwary używanej w Kozach* [B 9]. Analizą korzystającą z doświadczeń etnolingwistyki obejmuję także teksty tutejszego poety, żyjącego na przełomie XIX i XX wieku, odtwarzając obraz wsi „zakrzepły” w języku jego twórczości [B 33], nie pomijając przy tym najważniejszych dla wiejskiego mikroświata postaci: matki i ojca [B 37].

e/ organizacja konferencji naukowych

Wspólnie z prof. dr hab. Piotrem Borkiem zajmuję się organizacją odbywających się w Krakowie sesji naukowych poświęconych sztuce pisania listów w wiekach dawnych. Gromadzą one referentów i słuchaczy z krajowych ośrodków akademickich, pozwalając na harmonijne łączenie odmiennych perspektyw i metodologii badawczych przyświecających historykom, literaturoznawcom i językoznawcom. Konferencje ze wspomnianego cyklu odbyły się w roku 2009 oraz 2012. Aktualnie przygotowuję trzecią edycję zapowiedzianą na jesień bieżącego roku (23-24 października 2014).

f/ Udział w komitetach redakcyjnych

Od 2011 roku pełnię funkcję sekretarza redakcji czasopisma językoznawczego „*Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis. Studia Linguistica*”. Dzięki moim staraniom znalazł się on w 2013 roku na liście czasopism punktowanych. Byłem także redaktorem tematycznym tomu VIII wspomnianego periodyku, który ukazał się w 2013 roku.

Od 2013 roku jestem redaktorem tematycznym „*Rocznika Przemyskiego*” (Seria: *Literatura i język*)

f/ Udział w organizacjach naukowych:

- od 1999 roku jestem członkiem Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego
- od 2002 roku jestem członkiem Polskiego Towarzystwa Językoznawczego

h/ Prace organizacyjne w Instytucie Filologii Polskiej Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie

- w latach 1999-2000, 2003-2006, 2008-2014 pełniłem funkcję sekretarza komisji rekrutacyjnych na studia stacjonarne lub niestacjonarne;
- w latach 1999-2004 byłem opiekunem rocznika studiów stacjonarnych, od roku 2009 pełnię funkcję opiekuna studiów niestacjonarnych;

- w latach 2005-2006 zajmowałem się wdrażaniem systemu ECTS w Instytucie Filologii Polskiej;
- w latach 2007-2008 byłem członkiem instytutowego zespołu opracowującego plany studiów (3 +2);
- jestem pomysłodawcą strony internetowej poświęconej periodykowi językoznawczemu z serii „Annales...”, od 2011 roku jako sekretarz redakcji zajmuję się jej redagowaniem;
- od 2006 roku jestem nieprzerwanie członkiem Rady Naukowej Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie.

Marceli Alma

Podpis odręczny